

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

De Prophetia Barvch.

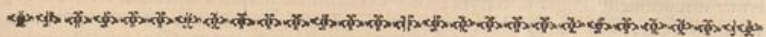
urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Sic Valerius Flaccus dixit de Amazone, quam sagitta Hercules occiderat: *Herculee mox vulnere pressa sagitta.*) nos tamen, contra horum omnium auctoritatem, Librum intercidisse iudicamus. Nam & postremo hoc capite, & reliquis etiam, Urbis ac regionis vastationem, & communem patriæ interitum manifeste luget, quæ in Josiæ funere minime contigerunt. Vel hoc qui affertur versu, etiamsi demus captum dici posse qui occisus est, fatendum tamen est aptius id congruere in Sedeciam, qui captus est, non occisus, & cuius captivitatem direptio Urbis consecuta est; quam in Josiam, qui occisus, non captus est. Huc adde statim post eadem Josiæ natiæ à Jeremia super eo casu scriptam videri, cum post captum Sedeciam, & excisam Urbem, eas scripserit Lamentationes, quæ ad hoc tempus pervenerunt.

V. At venire in dubium potest postremum Threnorum caput, quod Oratio Jeremiæ vulgo appellatur; nam neque Lamentatio est, & à Theodoro, qui Librum explanandum susceperat, caput istud est prætermisum. Verum etsi caput ipsum Lamentatio non est, Lamentationum tamen clausula est, qua post deploratas miseras suas Deum orat Propheta, ut condonatis demum popularium suorum noxis gentem suam restituat in integrum, & pristinis sedibus reponat. Nam quod ad Theodoretum spectat, itane tandem ex Interpretum diligentia aut arbitrio pendebit sacrorum Voluminum *ἁγιότης* & auctoritas? Jam ergo incerta erit viginti posteriorum Jeremiæ capitum fides, quia priora tantum triginta duo, reliquis omisis Hieronymus exposuit. Jam ergo nutabit & fides totius Lamentationum operis, quod in Aquilæ & Theodotionis Interpretationibus omnino non habebatur. Temere sane à reliquo Threnorum opere partem hanc segregare tentaveris, quam & Ebraicum exemplar, & Septuaginta Senum interpretatio, & Chaldaica, & Syriaca, & Arabica, & Hieronymus quoque ab eo non sejungunt.

Val. Flacc. libr. 5.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Unicum argumentum.

DE PROPHECIA BARUCH.

I. *Disputatur de Auctore Prophetia, quæ Baruchi nomen prefixum gerit. Baruch ipse adscribitur.* II. *Disputatur de Auctore Syriacæ Baruchi Epistola. Scripta esse conicitur à Christiano aliquo, Syria monacho.* III. *Probatur Prophetiæ Baruchi ἁγιότης & antiquitas.* IV. *Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.* V. *Secundum argumentum.* VI. *Tertium argumentum.* VII. *Quartum argumentum.*

I. **A**UCTORIS nomen præ se fert ipse Liber: *Et hæc verba Libri, quæ scripsit Baruch, filius Neria.* Notat & tempus: *In anno quinto, in septimo die mensis, in tempore quo ceperunt Chaldaei Jerusalem, & succenderunt eam igni:* hoc est, quinque annis post cladem Hierosolymitanam; nec enim alio referri potest id quinquennium; non ad Sedeciam, qui undecim jam annos regnaverat, cum excisa sunt Hierosolyma; non ad Nabuchodonosorem, qui imperium obtinuerat, etiam antequam Judæorum regnum Sedecias capeisset. Tum etiam significat exordium Libri, quorum causa sit iucubatus: *Et legit Baruch verba Libri hujus ad aures Iechonia, filii Ioaquim, regis Iuda:* notat & locum: *Et ad aures populi, à minimo usque ad maximum eorum omnium habitantium in Babylonia, ad flumen Sodi.* Ex his ergo & sequentibus patet Baruchum librum hunc prælegisse Iechoniæ regi, reliquisque Judæis, qui in Babylonia captivi detinebantur; ab iisque ad Ioaquimum, Helciæ filium, Sacerdotem, cæterosque à Nabuchodonosore in patria relictos missum fuisse. Tunc autem ab his capitibus primi verbis duxisse videtur initium: *Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ.* Superiora vero à Baruch ipso præfixa subinde fuisse crediderim. Hic ipse porro Baruchus est, Jeremiæ discipulus & amanuensis, quem Iosephus nobilissima ortum familia, & patria lingua præclare eruditum fuisse ait: quem tamen vaticinandi facultatem à Deo minime consequi potuisse colligit Maimonides ex Jeremiæ capite quadragesimo quinto, variasque repulsæ hujus causas comminiscitur, quarum vanitatem, præter falsam Baruchi Epistolam, quæ inter Syros celebratur, vel unus ille quem habemus Baruchi liber abunde refellit; qui à viro Jeremianis præceptionibus instituto, assiduoque ejus comite, convictore, ac librario scriptus, haud secus quam Jeremiæ vaticinium censi debet: uti reipsa habitus est à multis, qui ejus testimoniis sub Jeremiæ nomine usi sunt. Porro hunc, itidem ut Jeremiam, Hieronymo teste, *tradunt Ebraei, priusquam Nabuchodonosor Ægyptum caperet, imminentem captivitatem morte vitasse;* cum alii tamen ex eodem Judæorum grege ipsum affirmant

Disputatur de Auctore Prophetia, quæ Baruchi nomen prefixum gerit. Baruch ipse adscribitur. Bar. 1. 2, 3, 4.

Bar. 1. 25.

Ioseph libr. 10. cap. 11.

R. Mos. ben. Maim. More nevoch. libr. 2. cap. 32. Bar. Epist. Syr. cap. 1.

Hier. libr. 7. in Isa. cap. 50.

Babylone mortuum esse & sepultum, duodecim annis post Hierosolymitanum excidium; quemadmodum habetur in Megilah, & apud R. Abrahamum Zacuth in libro Juchasin. Qui vero Baruchum Jeremiæ amanuensem à Barucho libelli hujus Auctore distingunt, egregie halucinantur; cum uterque dicatur Nerix filius, & ætates conveniant.

Disputatur de Auctore Syriacæ Baruchi Epistolæ. Scripta esse conjicitur à Christiano aliquo, Syria Monacho.

II. Fertur & inter Syros, ut dixi, Epistola Baruchi, quam omnino suppositam dicunt. Ita vero de futuro Judicio, & futura vite pœnis ac cruciatibus dissentit, ut Christiani hominis factum esse omnino existimem; alicujus fortasse ex his Monachis, qui Syriæ deserta primis Ecclesiæ temporibus magno numero incoluerunt. Nugatoria sunt quæ de Angelis narrat, à Deo missis ad convellendas Hierosolymitanas arces ac mœnia, & abscondenda Templi vasa, ne hæc polluerent hostes, & à se fuisse destructa illa gloriarentur. Scripta fingitur ad novem tribus ac dimidiam, trans Euphratem deportatas, ne hanc Israëliticæ gentis partem neglexisse videretur Baruchus, qui alios à Nabuchodonosore Babylonem adductos, & reliquias populi in Judæa manentes alloquitur & adhortationibus suis, altero Libro descriptis, ad pietatem & pœnitentiam erexerat. Scripta fingitur post Hierosolymitanum excidium, quod post eandem calamitatem Baruchi liber fuerit compositus. Quo quidem argumento colligitur pro certo habitum fuisse præcis temporibus, Prophetam Baruchi editam fuisse, non solum post abductum Jechoniam, quod volunt quidam, sed etiam post Sedecianam cladem. Capite secundo hujus Epistolæ scripta hæc leguntur: *In hanc etiam modum scripsi fratribus nostris Babylonem, & ipsis quoque hæc eadem contestor.* Quibus ipsum Baruchi vaticiniorum librum notatum esse credi potest: quod tamen non est ita; nam Syri ficticiam hanc Epistolam, primam Epistolam appellant; Librum vero vaticiniorum Baruchi, secundam Epistolam: nempe quod prior illa non multo post Hierosolymæ direptionem fingatur scripta, cum e Palæstina nondum excessisset Baruchus; vaticinia vero, toto ab ea clade quinquennio. Præterea vaticiniorum Liber, epistola non est ad Jechoniam missa, sed liber ipsi, aliisque exulibus Babylone prælectus.

Probatur prophetia Baruchi vaticiniorum & antiquitas.
Bar. 1. 15, 16, 17.
Dan. 9. 7, & seq.

III. Huic autem lucubrationi consequens ætas testimonium præbuit: nam ipsum operis exordium, quod olim, ut dixi, ab his verbis petebatur: *Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ, sicut est dies hæc, omni Juda, & habitantibus in Jerusalem; Regibus nostris, & principibus nostris, & Sacerdotibus nostris, & Prophetis nostris, & Patribus nostris.* Peccavimus ante Dominum Deum nostrum, & non credidimus disidentes in eum; cum sequentibus, Prophetæ suæ accedit Daniel: ait enim: *Tibi, Domine, justitia, nobis autem confusio faciei, sicut est hodie, viro Juda, & habitatoribus Jerusalem, & omni Israël, his qui prope sunt, & his qui procul, in universi terris ad quas ejecisti eos, propter iniquitates eorum, in quibus peccaverunt in te. Domine, nobis confusio faciei, regibus nostris, principibus nostris, & patribus nostris qui peccaverunt: tibi autem Domine Deo nostro misericordia & propitiatio, quia recessimus à te, & non audivimus vocem Domini Dei nostri, ut ambularemus in Lege ejus.* Reliqua prætermitto. Horum germana sunt ista Nehemiæ, & indidem deprompta: *Nunc itaque, Deus noster, magne, fortis, & terribilis, custodiens pactum & misericordiam, ne avertas à facie tua omnem laborem, qui invenit nos, Reges nostros, & principes nostros, & Sacerdotes nostros, & Prophetas nostros, & patres nostros, & omnem populum tuum, à diebus Regis Assur, usque in diem hanc. Et tu justus es in omnibus que venerunt super nos, quia veritatem fecisti, nos autem impie egimus. Reges nostri, principes nostri, Sacerdotes nostri, & patres nostri non fecerunt Legem tuam, & non attenderunt mandata tua.* Scripserat Baruchus: *Quia locutus est Dominus super nos omnia mala hæc, que venerunt super nos: & non sumus deprecati faciem Domini Dei nostri, ut reverteremur unusquisque nostrum à viis nostris pessimis: & vigilavit Dominus in malis, & adduxit ea super nos: quia justus est Dominus in omnibus operibus suis, que mandavit nobis; & non audivimus vocem ipsius, ut iremus in præceptis Domini, que dedit ante faciem nostram: ea sic retulit Daniel: Sicut scriptum est in Lege Moysi, omne malum hoc venit super nos, & non rogavimus faciem tuam, Domine Deus noster, ut reverteremur ab iniquitatibus nostris, & cogitaremus veritatem tuam. Et vigilavit Dominus super malitiam, & adduxit eam super nos. Justus Dominus Deus noster in omnibus operibus suis que fecit; non enim audivimus vocem ejus. Pergit Baruchus: Et nunc, Domine Deus Israël, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti in manu valida, & in signis, & in prodigiis, & in virtute tua magna, & in brachio excelso, & fecisti tibi nomen, sicut est dies iste. Peccavimus, impie egimus, inique gessimus, Domine Deus noster, in omnibus justitiis tuis: pergit & Daniel: Et nunc, Domine Deus noster, qui eduxisti populum tuum de terra Egypti, in manu forti, & fecisti tibi nomen secundum diem hanc, peccavimus, iniquitatem fecimus: item hoc ipso capite: Peccavimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, & recessimus, & declinavimus à mandatis tuis ac judiciis: his adsonat Nehemiæ nono capite: Et dedisti signa atque portenta in Pharaone,*

1. Esdr. 9. 31, & seq.

Bar. 1. 7, & seq.

Dan. 9. 13, & seq.

Bar. 1. 11, & seq.

Dan. 9. 15.

Dan. 9. 5.
1. Esdr. 9. 10.

Pharaone, & in universis servis ejus, & in omni populo terra istius: cognovisti enim quia superbe egerant contra eos: & fecisti tibi nomen, sicut & in hac die. Sic paulo infra Baruchus: Quia nomen tuum invocatum est super Israel, & super genus ipsius: sic paulo infra & Daniel: Quia nomen tuum invocatum est super civitatem, & super populum tuum. Postremo cum ita Deum orasset Baruchus: Aperi oculos tuos, & vide quia non secundum justitias Patrum nostrorum nos fundimus preces & petimus misericordiam ante conspectum tuum, Domine Deus noster, sed quia misisti iram tuam & furorem tuum super nos: hanc orationem ita expressit Daniel: Aperi oculos tuos, & vide desolationem nostram, & civitatem super quam invocatum est nomen tuum: neque enim in justificationibus nostris prosterimus preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis.

IV. Caveamus interim ne argumentationem hanc labefaceret temporum ratio, & dum Baruchi vestigia legisse Daniele credimus, ipsum se ad Danielis imitationem composuisse Baruchum deprehendamus. Quod sane aliter se habet: nam cum Baruchus Babylonem venit, quintus à Sedecia captivitate annus agebatur. Atqui nonnisi triginta annis, postquam hoc iter suscepit Baruchus, nonum prædictionum suarum caput scribere potuit Daniel, quippe cum jam Darius Medus Babylonicum regnum occupasset. Quo capite cum Jeremia vaticiniorum meminerit, proclivis conjectura est hoc ipso tempore Baruchi librum ob oculos vel in mente habuisse, qui à Jeremia discipulo compositus, velut ipsius Jeremiae factus habebatur, proindeque tantam inter Judæos obtinebat existimationem, ut ejus lacrimas scriptionibus suis affluere Daniel non dedignaretur. Atque id Libri hujus auctoritatem præclare confirmat adversus ætatis hujus Heterodoxos.

V. Nam quod in Canone non est positus, unde secundum conflatur argumentum, id ex multorum consuetudine evenit, qui inter Jeremiae scriptiones Librum hunc ponebant. Atque ea consuetudo à prima Ecclesie ætate prodita, à vetustis Patribus servata est. Nam Baruchi utentes testimonio, Jeremiam se testem citare sæpissime profitentur. Loca indicarem sexcenta, si non laborem hunc doctorum hominum industria jam sæpius antevertisset. Atque hinc evenisse puto, ut Ebraicum exemplar intercederet: cum enim librarii Volumina sacra exscribentes, in eorum indice Baruchi nomen non reperirent, qui sub Jeremiae titulo continebatur, Librum quoque ejus inde amovendum censuerunt, cujus nomen in titulo non comparebat.

VI. Quamvis ergo Græca tantum oratione scriptus ad nos pervenerit, quam obrem eum à se, cum alios Prophetas exponeret, prætermissemus, prætermissemus Hieronymus; ex Ebraico tamen exemplari, quod annorum diuturnitate consumtum est, derivatam esse hanc interpretationem, non ut volunt quidam, confictam & subditiā, evincunt Ebraicis complures, quibus opus totum perspersum est; iisque tam crebris, ut palam sit opus esse Ebraicæ originis. Neque enim verisimile est hominem Græcum, aut Hellenistam, Græce scribentem, tantum Ebraici coloris huic scriptioni alinere potuisse, nisi præeunte ipso exemplari, cujus ductus fidus Interpretes sequebatur. Quod si homini Ebraice perito promptum fuisse dicas, etiam cum Græce scriberet, Ebraicæ linguæ saporem retinere, & crebros ubique Ebraicos aspergere, mirum profecto videbitur, virum Ebraicæ loquelæ scientem, cum Baruchi Ebraei nomine opus confingere & supponere vellet, Græcam orationem, non Ebraicam adhibuisse.

VII. Cuditur etiam adversum nos argumentum ex ipso Baruchi Procemio, unde apparet scriptum ab eo fuisse Librum, ut jam monui, quinto post anno quam à Chaldaeis diruta Urbs & incensa est. Quod ad eam solum pertinere potest vastationem, quæ Sedecia regnante contigit. Nam cum Babylonem deportatus est Jechonias, Templi quidem vasa detracta sunt, multique simul abducti captivi, citra omnem Templi aut Urbis cladem, quæ incendio demum absumta sunt & diruta, cum Sedecias caperetur. Cum ergo post hoc excidium Librum suum significet se scripsisse Baruchus, stante tamen etiam tum Templo scriptum videtur. Nam quid aliud hæc sibi volunt, quæ à Judæis exulibus ad Judæos in patria relictos scripta fuisse refert: Ecce misimus ad vos pecunias, de quibus emite holocaustomata, & thus, & facite manna, & offerre pro peccato ad aram Domini Dei nostri? Deinde: Et legite Librum istum quem misimus ad vos recitari in Templo Domini, in die solemnī, & in die opportuno. Et capite sequenti: Respice, Domine, de domo sancta tua in nos. Ait præterea: Et miserunt in Jerusalem ad Joakim filium Helcia, filii Salom, Sacerdotem, & ad Sacerdotes, & ad omnem populum, qui inventi sunt cum eo in Jerusalem. Quæ videntur aperte iis repugnare, quæ leguntur postremo capite libri quarti Regum: Et succendit domum Domini, & domum Regis, & domos Jerusalem, omnemque domum combussit igni. Tum: Reliquam autem populi partem, quæ remanserat in civitate, & perfugas qui transfugerant ad regem Babylonis, & reliquum vulgus transtulit Nabuzardan princeps militiae. Et de pauperibus terra reliquit vini-

Bar. 1. 15.

Dan. 9. 19.

Bar. 1. 19.

Dan. 9. 18.

Refelluntur

argumenta

Adversario-

rum.

Primum ar-

gumentum.

Secundum ar-

gumentum.

Tertium ar-

gumentum.

Hier. Pref. in

Jer. & Proem.

Comm. in Jer.

Quartum ar-

gumentum.

Bar. 1. 10, 14.

Bar. 1. 16.

Bar. 1. 7.

4. Reg. 25. 9.

leq.

tores & agricolas. Hæc quantumvis *absorta* facile conciliabimus, si meminerimus auctorum locutiones non esse interpretandas ad verbum, neque ad vivum refecandas: nam quamvis conflagrasse dicatur Templum, & universa domus Jerusalem, non id tamen sic accipiendum est, quasi ne Templi quidem parietina, ne tugurium quidem, aut pergula incendio exempta sit. Demus tamen tantam fuisse ignium vim, aut Chaldaeorum furorem, ut viles etiam attegias consumferit; num credibile est per annos quinque, qui effluerunt ab Hierosolymitana clade, ad id tempus quo liber Baruchi in Judæam missus est, vinitores illos & agricolas, quos ad excolendam terram incolumes Nabuzardan reliquerat, loci commoditate invitatos, in ipsis Urbis ruinis mappalia & inconditas casas non excitasse? & in vicinia habitantes incolas, religionis avitæ memores, Sacerdotes etiam ipsos & Levitas, statis festivitatibus diebus inter Templi rudera Deum numquam fuisse veneratos, & ad aram aliquam tumultuario opere structam, & terream fortasse, cujusmodi sibi fieri Deus Mosi mandavit vicefimo Exodi capite? Huc accedit præterea, quod sacra quædam Templi vasa rapacitati Chaldaeorum à Judæis fuerunt subducta, ut ostendit supposititia Baruchi Epistola, quam habent Syri; quemadmodum Tabernaculum, & Arca, & Altare incensi, à Jeremia servata sunt: quæ vasa deinde ad sacrificiorum usus adhiberi potuerunt.

Erod. 20. 24.
15.
Bar. Epist. Syr.
cap. 1.

DE EPISTOLA JEREMIAE.

I. *Disputatur de Auctore Epistolæ, quæ sub Jeremia nomine edita est. Jeremia ipsi adscribitur.* II. *Probatur ejus $\gamma\eta\eta\sigma\iota\sigma\mu\tau\alpha$ & antiquitas.* III. *Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.* IV. *Secundum argumentum.* V. *Tertium argumentum.*

Disputatur de Auctore Epistolæ, quæ sub Jeremia nomine edita est. Jeremia ipsi adscribitur.
Hilar. Prolog. Explan. in Psalms.

I. **Q**UOD quinque prioribus Baruchi capitibus subijci solet in Editione vulgata sextum & postremum caput, Jeremiae illud Epistola est, à Baruchi libro non minus distincta ac sejuncta, ac à Threnis liber Baruchi sejungitur. Itaque in Editionibus quibusdam Senum Septuaginta subnexa est Threnis ipsis, & in Arabica, quæ ex Septuaginta Senum Interpretatione expressa est. Unde Hilarius ait vaticinia Jeremiae cum Threnis & Epistola, unum constituere Librum, ex viginti illis duobus, quibus totus sacrorum Voluminum Canon constat. Peccant ergo qui à Baruch ipso adtextam libro suo arbitrantur. Scripta est statim post dirutam Hierosolymam, ad commonefaciendos Judæos, qui in Babyloniam jam erant deportandi, ne ad impium idolorum cultum, cui impense dedita erat Chaldaea gens, malo exemplo raperentur. Aliam ad eisdem epistolam misit Jeremias, cum jam in Babyloniam pervenissent. Atque hæc, licet posterior tempore, priorem tamen occupat locum, utpote quæ vicefimo nono Jeremiae capite habeatur. Cæterum auctorem indicat Jeremiam lemma ipsum ac materies operis, tum & ii ad quos scripta est, & descriptionis tempus: & decimum præterea prædictionum ipsius caput, quod in eodem versatur argumento, & sententias habet ejusdem $\lambda\omicron\mu\iota\sigma\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$, magnam ostendit germanitatem.

Probatur ejus $\gamma\eta\eta\sigma\iota\sigma\mu\tau\alpha$ & antiquitas.
2. Mach. 2. 1, 2.

II. Agnovit Epistolæ hujus $\gamma\eta\eta\sigma\iota\sigma\mu\tau\alpha$ Machabaici secundi scriptor, & luculenta testificatione confirmavit. Sic enim ille secundo capite: *Invenitur autem in Descriptionibus Jeremiae Prophetae, quod jussit eos ignem accipere qui transmigrabant; ut significatum est, & ut mandavit transmigratis. Et dedit illis Legem, ne obliviscerentur præcepta Domini, & ut non exerrarent mentibus, videntes simulacra aurea, & argentea, & ornamenta eorum.* Quæ hanc, de qua differimus, Jeremiae Epistolam clarissime significant. Nec ea enim aliud sibi proponit Jeremias, quam ut idolorum ostendat vanitatem, ab eorumque cultu populares suos salubri consilio deterreat.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.
Hier. Proem. Comm. in Jer. Cyprian. De orat. Domin. Hilar. Prolog.

III. Quæ quanquam ita sunt, eam tamen *Ἰεζεκιήλου* appellat Hieronymus, proptereaque nec explanationibus suis dignatus est. At Hieronymo Cyprianum opponimus, qui testimonium inde depromens, Jeremiam testem citare se declarat. Opponimus & Hilarium, qui Jeremiae prædictiones, Lamentationes, & Epistolam, unum e Canonicis libris efficere docet. Cujus rei ignari plerique Epistolam, vel propter exiguitatem suam facile delitescerentem, inter Canonica scripta non posuerunt. Hinc quoque contigisse puto, ut librorum Ebraicos Codices describentium diligentiam fugerit. Quamobrem Hieronymus Ebraico Baruchi exemplari desiderato, cum eam præterea Baruchi libro, qui Græce solum descriptus exibat, ideoque sibi